

Farkas Antal

Nagyvárad

„Költő, aki egyházi műveltség konstelációjában lépked, érzékenyebben kapcsolni tudja a szülőfaluról – Érszakácsiról – őrzött emlékeket idők kultúra-szövevényeivel.

Képes-gondolkodás ragadja el, velünk is elhithetően képes, hogy történhet még sajátosan köznapis és egyéni e kiszámított világban, ahol – úgy néz ki – mindenki a rendkívülit hajhássza.

Valaki mégis másként gondolkodik. Egy költő, aki lelkész, de nem lelkész-költő; egy költő, aki elsősorban ember, s kultúrája istenes és világi – világfi is, egész véletlenül a magyar forradalom napján született, 1956. október 23-án. Született és él, és rendeltetett valamire...” (A *Ringen kívül ősz van* című kötet fülszövege.)

ars poetica

az a felkiáltójel bennem
melynek vége hang nélkül koppan
áldott pásztorbot mellvel terel
Isten fenyítő csontos ujjá

(*Ringen kívül ősz van*, 76.)

Farkas Antal: *Ringen kívül ősz van*.
Szerkesztő: Fábíán Imre. Literátor Könyvkiadó,
Nagyvárad 1998.

jelenések

a szék előtt
körben
a szék előtt
huszonnégy
(nem székel) székek

mind térdrehull

hull csak hull
jáspis
karneol
smaragd
kövek

mennydörgések
és villámok

leborulnak
mindenlátó
lelkes állatok

szivárvány kél

hét lámpás lángja
kigyúl

mennybéli kórusban
fürösztének
égi dallamok

üvegtenger partján
széken ülőt
dicsérik
szakállas vének
sokszemű állatok
zsolozsma-hangja
együttvéve se
székesegyháznai papnak

*Sanctus Sanctus,
Sanctus Dominus Deus omnipotens,
qui erat, et qui est,
et qui venturus est**

hallgatod
botfűlű
dallaltalan

*penész ezüstje szövi szádat***

délutánba sétálnak a házak

Születésnapomra

negyvenöt évesen koromról
verset faragni magamról
ma már szinte negyvenhat
van kinek se kevés se nagy

* *Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő.* (Jelenések könyve 4,8b)

** Adonyi Nagy Mária: *Befejezések.* 1514.

hajam szakállam dérmező
 görbe tükörben őszelő
 beérik lassan annyi jajj
 köszvény vakság derékbaj

asszonnyal osztom takaróm
 két leány fűzi mosolyom
 nyájnyi juh hallgatja szám
 vagyok köztük bojtár és számár

s ha rak még rám gazdám púpokat
 ízlelek zengő szavakat
 negyvenhat évnek kenyerét
 fekszem az Isten tenyerén

(Számogatlan) erdélyi zsolttár

Visky Andrásnak

megfogyva bár, de törve nem?
 nem húsfazekak illata kábít
 nem az űz, nem is marasztal
 a mélységből kiáltok hozzád, Uram!
 kötelez? de kit? és mire?
 gránic-köveken régi írás fakad
 Mene, Mene, Tekel, Ufarszin!

igen, megfogyva –
 ághegyen szentjánosbogár
 dávid-csillagok a test rend-szalagain
 de kiért? és mi végre? – hogy világít?
 Világ Világossága ékesít!
 tenni még hűvesebb halomba a múltat
 jel-kupacokat? hogy volt? hogy élt?
 hogy ÉL!

törve nem? de meddig? és míglen?
 domboldalon égő jegenyéknek
 emléket ki állít?
 koszorú, virág elmaradhat
 rossz kornak rossz szokása! –
 lélek-kövek fényüket veszítik
 megfogyva is, törve is
 Uram, bocsásd meg itt élők reményeit
 – csak kéz seb-szirma mi nyílik

Kis transzilván dal

hogyha tudtad
 nem vagy magyar
 hogyha tudtad
 nem vagy csángó
 székely vér is alig benned

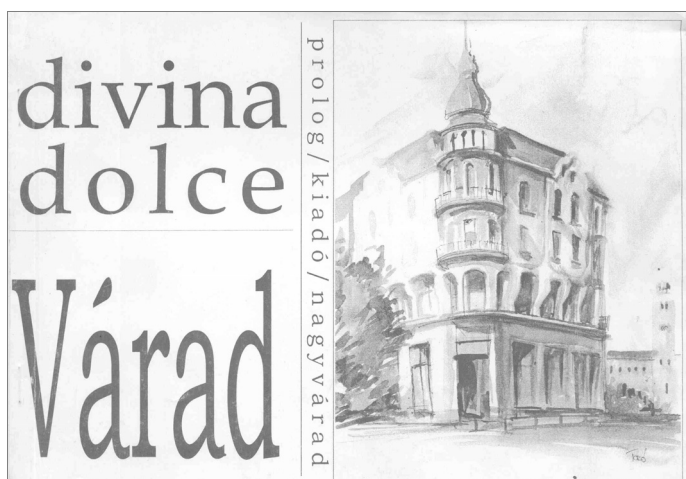
jóanyád rég
 kizuhant a világűrbe

fenyőfák sátra közt
 cinege pittyeg
 erdélyben cudar hideg van
 szakállt növesztenek az árnyak

a keresztút rádtalál
 botod alá ássa magát
 átalvetőddel szél babrál

vándor ha vagy

nem vagy magyar
 hogyha tudtad
 nem vagy csángó
 hogyha tudtad
 székely vér is alig

Váradí anziksz

Indóház

Úgy emlékszem, ötvennyolcban ezernyolcszáz után
huszonkettedik napján Szent György havának,
a vágyam, mellyel várlak az idóháznál kedves
apáca-rácsos oszlopokra kúszó folyondár.

A resti sör-gőzéből néha ki-ki nézek
hallom-e vágatni a Vad-patak felől,
hol Nepomuki Szent János strázsál,
a vas csődört, mely szürkés gőzt okád.

Elhagyta-e a Kakasvárost
a Nilgesz-telepen túl van ám,
görbíti hátát a repülőhíd
mint fekete kandúr ha lesben áll.

Egy éve volt itt Ferenc Jóska császár
s Sisi – kibe lelke már hálni jár,
készülödsz lassan – látni vélem
brokát szoknyádnak aranyát,

ahogy kézbe kapod disznóbőr táskád
fogóját, s hogy orrod cimpája megremeg
mint vadat szaglászó kutyámé
domboldalban, a Gerliczy út felett.

A vas-hurkákon melyen robog
majd vinnyogva fékez e szörnyű dög,
remeg a lábam , ámbár alakod látom
a gőzfelhőből angyalként szállani le.

Nézd az indóház előtti téren mily kocsonyás a sár,
a káptalani kertekben mélyen alszanak a bokrok,
s a téglakerítés salétromja Kogulowicz Manó
térképét mintázza – Szent László városát.

Óh boldog – mint jómagam – Várad
a restiből tormás virsli illata száll,
kedves, arról szó sem lehet hogy gyalogosan...
Megyünk a Grünfeld Hermán komfortábliján.

Papnevelde

Megyünk Grünfeld Herman komfortábliján,
 Poroszkál kocsink előtt kesely lovacska,
 Ha érzi hátán csattanni az ostort
 Kantáros fejét fel-fel rántja.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

Reggeli öt óra van. Még álmodnak a házak.
 Nyújtózik hosszan a sikhátor. Bolhás eb kél,
 hogy kidobott ételmaradék után nézzen
 a Pray György utca szemetén.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.
 Már reggeli hat óra telt a székesegyház tornyán,
 az ötszázhusz kilós nagyharang felzokog,
 érzi, hogy közeli világháborúba rekvirálja
 ágyúcsőnek majd a söpredék.

És oszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

És zokog és bőg és sír a szél is,
 csorgó könnye a Vad-patak
 – repülhetnéke támad egy gerlepárnak –
 a dombról kavicsot görget kökényszemeként.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

Oly hangos az Angellus Domini
 kicsapja a pántos ajtószárnyat,
 éhes kispapokkal csordogál be rajta
 ostyára vágyó szajha pirkadat.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

Az Epreskert felé tartanak a házak,
 mely anyjukként kínálja kebelét,
 foghíjas kerítés léce közt átsurran
 az árnyék – s egy kiálló szögön fennakad.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

Magamhoz vonlak s lassan rád hajolva
 Oly áhítattal keresem ajakad,
 Mint papnövendék pünkösdi búcsúkor
 A Schlauch-kerti mézeskalácsokat.

És foszlik a hajnali kék,
 mint falszéli omladék.

Kanonok sor

mint falszéli omladék foszlik a hajnali kék
 csehboltozatos árkádív alatt
 csend koppan
 akárha túsarkú cipőd mázára
 ötvenhat oszlopfő
 tíz lábasház kapuja vigyázna

deszkázott folyosóra
 pereg a mész
 finom liszt-szerű por
 tapad a ruhádra

vágyam huzatként suhan utánad

neked mennyit ér, kérded – ha Ady úrnak
 tíz magyar koronát
 és három napi áristomot –
 ez a kis séta

Rómer Ferenc Flóris kanonok
*múltat túró humanistád**
 lesznek foglárod gyóntató kispapod
 lábad előtt nyújtózó deszkapalló

ígérem (költőnek járó alanyi jog!)
 s te elviharzol lányosan
 utánad fordulnak a kandeláberek
 az Erzsébet királynén utcahosszan

* Dutka Ákos